

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ μέτωπόν της ἦτο λαμπρὸν καὶ κεκαλυμμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπέειχον ὑπερμέτρως ἀλλήλων, τὰ δὲ κατωτέρω χαρκτηριστικὰ ἦσαν ἀξιοσημειώτως μικρὰ καὶ λεπτοφυῆ.

Ὡς εἶχεν εἶπει καὶ ὁ ἐν Μαγχάϊμ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, ὕγιως ἔχουσα αὕτη ἡδύνατο νὰ ἦνε, ἂν οὐχὶ ἔκτακτος καλλονή, τοῦλάχιστον ὁμῶς πολυθέλητος.

Ὅποια ὁμῶς ἐφαίνετο τότε, πάσχουσα, καταβεβλημένη, μόλις συνέχουσα τὴν θλίψιν καὶ τὴν ὀργὴν της, ἡδύνατο μὲν ἀκόμη νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν, τὴν περιέργειαν, δὲν ἡδύνατο ὁμῶς νὰ ἐγείρῃ θαυμασμόν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον, δὲν ἡδύνατο νὰ διεγείρῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐκυτῆς.

Ἡ καχεκτικὴ καὶ μικρόσωμος αὕτη γυνὴ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἀκόμη ἀκίνητος εἰς τὸ διάκενον τῆς θύρας, παρατηροῦσα διὰ ζοφεροῦ καὶ ἀποτεθαρρυνμένου βλέμματος τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τρία πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἴσταντο ὀλιγώτερον αὐτῆς ἀκίνητα, οὔτε ὀλιγώτερον αὐτῆς σιωπηλά, θεώμενα προσεκτικῶς τὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἱσταμένην ξένην.

Ἐνυπῆρχεν, εἴτε ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γυναικί, εἴτε εἰς τὸν αἰφνίδιον τρόπον, δι' οὗ εἶχεν ἀναφανῆ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, κατὰ τι ὅπερ τοὺς ἐπάγονεν.

Ἐξοικειωμένοι πρὸς τὰς ἑξεις καὶ τοὺς ἄθροους τρόπους τῆς κοινωνικῆς ἀναστροφῆς, ἡσθάνοντο ἐαυτοὺς οἰονεῖ πτοουμένους καὶ ἐσιώπων ἐξ αἰσθήματός τινος στενοχωρίας ἰσχυροτέρας τῆς θελήσεώς των. Ποτὲ δὲν εἶχον αἰσθανθῇ παρόμοιόν τι ἀπέναντι ξένου.

Πόθεν προήρχετο ἡ στενοχωρία των αὕτη;

Μήπως διότι ἡ γυνεὶα χάρις Βράδον διήγειρεν, ἀκουσίως αὐτῶν, εἰς τὸ πνεῦμά των ὑπόνοιαν τινὰ κατὰ τῆς ἄλλης;

Ἡρξίζον νὰ πιστεύωσιν ὅτι τυχοδιωκτὶς τις εἶχεν ὑπεισδύσει εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον;

Παντάπασι.

Τούναντίον δὲν εἶχον συλλάβει οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην σκιὰν ὑπονοίας κατὰ τῆς Μέρσης.

Ἡ παράδοξος αἰσθησις τῆς δυσθυμίας, ἥτις τοὺς ἔκαμνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἀπωλέσωσι, παρὰ τὴν συνήθη αὐτοῖς ἀβρότητα, τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός των, παρήγετο ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς θέας τῆς ἀγνώστου ξένης, τῆς γυνεὶας Χάριτος, τῆς δυστυχοῦς ἀπογυμνωθείσης καὶ ἀπροστατευτοῦ κόρης.

Οὔτε ἡ Λαίδη Ζάνετ, οὔτε ὁ Ὁράτιος, οὔτε ὁ Ἰούλιος ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ταυτότητος τῆς θετῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάρου, ὡς δὲν διστάζεται καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες

τὰς γραμμὰς ταύτας περὶ τῆς ταυτότητος τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν σας.

Αἱ περιστάσεις εἶχον ἐπέλθει εὐνοϊκώταται διὰ τὴν Μέρσην, ἥτις ἦτο ἤδη παρ' αὐτοῖς ἰσχυρὰ ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου πάντων τῶν φυσικῶν δικαίων, τοῦ δικαιώματος τῆς κατοχῆς, διότι ἔσχεν ἐπαρκὴ χρόνον ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν νὰ ἐδραϊώσῃ τὴν ἰσχύν της ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ τοῦ Ὁρατίου.

Διὰ τὸν Ἰούλιον ἤρκεσεν ἡ μία ὥρα τῆς μετ' αὐτῆς πρώτης συναντήσεως, ὅπως καὶ οὗτος συγκαταριθμεῖται ἤδη μετὰ τῶν ἐτέρων δύο.

Ὅθεν ἡ θέσις τῆς ψευδοῦς Χάριτος Βράδον δὲν ἡδύνατο νὰ διατρέχῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῆς γυνεὶας Χάριτος, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ἡ Λαίδη Ζάνετ ἡσθάνθη ἀνεξήγητον βιαιάν ἀποστροφὴν.

Ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Ὁράτιος ἡσθάνθησαν ἐπίσης ἀνεξηγήτως τὸ αὐτό.

Ἐὰν προσεκαλοῦντο καὶ οἱ τρεῖς τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ καθορίσωσι καὶ ἐκφράσωσι τί ἐνδομύχως ἡσθάνοντο, δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ τὸ πράξωσι.

Προπάντων ἡσθάνοντο ὀδυνηρὸν τινὰ πρὸς τὴν ξένην οἶκτον.

Ἀόριστον προκαίσθημα προσεχοῦς συμφορᾶς εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν αἰθούσαν μετὰ τῆς μελαναίμονος γυναικὸς ταύτης.

Παρήλθεν ἐν λεπτόν, καθ' ὃ οἱ ἐλάχιστοι τριγμοὶ τῆς ἐστίας καὶ ὁ ἔρρυθμος κρότος τοῦ ὥρολογίου ἦσαν οἱ μόνοι κρότοι, οἵτινες ἤκούοντο ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ ἀξιοπρεπής, ἡσυχος καὶ καθαρὰ φωνὴ τῆς ἐπισκεπτρίας διέκυψε πρώτη τὴν σιωπὴν, ἥτις ἐβασίλευεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραῦ ;... ἡρώτησε παρατηροῦσα ἀλληλοδιαδόχως τοὺς δύο ἄνδρας.

Ὁ Ἰούλιος προῦχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς αὐτήν, ἀνακτήσας ἀμέσως τὴν συνήθη γαλήνην του.

— Ζωηρότατα θλίβομαι ὅτι δὲν με εὑρετε παρ' ἐμοί, εἶπεν, ὅταν ἔλθετε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἡρξένου. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσετε.

Ἦνα τῆς δώσῃ ἐπὶ τούτῳ τὸ παράδειγμα ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάθησεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν· ὁ Ὁράτιος ἔμεινεν ὀρθιος πλησίον της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐχαίρετις τὴν ξένην μετ' ἄκρας εὐγενείας, ἀλλὰ χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Εἶμαι ἡναγκασμένη ν' ἀκροασθῶ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐσκέπτετο ἡ γυνὴ δέσποινα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑπόχρεως καὶ νὰ τῆς ὁμιλῶ. Τοῦτο ἀπόκειται εἰς τὸν Ἰούλιον... Μὴ στέκεσθε ὀρθιοι, Ὁράτιε !... μ' ἐνοχλήτε... καθήσατε.

Ἀποφασίσασα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τακτικὴν ταύτην τῆς σιωπῆς, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσταύρωσε κατὰ τὴν συνήθειάν της, τὰς δύο λευκὰς χεῖράς της καὶ ἀνέμενε τὰ συμβησόμενα, μεγαλοπρεπῆς καὶ αὐστηρά, ὡς δικαστὴς ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθή-

σετε, ἐπανάλαβεν ὁ Ἰούλιος, παρατηρῶν ὅτι ἡ ἐπισκεπτρία ἐφάνη μὴ ἀκούσασα.

Ἐκείνη ἀπήντησεν εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐνθαρρυντικὴν πρόσκλησιν :

— Εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ ; ἡρώτησε με τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ὁ Ἰούλιος ἔκαμε νεῦμα ἐπιβεβαιωτικόν.

Πρώτην φορὰν μετὰ τοῦτο ἡ μελαναίμων γυνὴ ἐφάνη θαρρήσασα.

Διηυθύνθη βραδέως πλησίον τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἀπετάθη εὐσεβᾶς πρὸς αὐτήν μετὰ πλήρους εὐγενείας τρόπων.

Τὸ ἦθός της, ἄλλως, ἀφ' ἧς εἶχε φανῇ εἰς τὴν θύραν, ἐξέφραζε τὴν ἐμπιστοσύνην της πρὸς τὴν ὑποδοχὴν ἥτις τὴν ἀνέμενεν.

— Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ πατρός μου ἐν τῇ ἐπιθανατίῳ κλίνῃ αὐτοῦ, εἶπε, κυρία, με ἐνεθάρρυναν νὰ προσδοκῶ παρ' ὑμῶν προστασίαν καὶ ἀγαθότητα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐνόμισεν ὅτι δὲν εἶχε τι ν' ἀπαντήσῃ πρὸς ταῦτα.

Περιωρίσθη μόνον ἀπλῶς ν' ἀκροᾶται αὐτῆς μετ' εὐμενεστάτης προσοχῆς, ἀποφασισμένη ἄλλως νὰ τηρήσῃ τὴν ἐπιμωνωτέραν σιωπὴν μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως.

Ἡ Χάρις Βράδον ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα. Δὲν εἶχεν ἀποδειλιάσει ἀκόμη, ἀλλ' ἦτο θανασίμως ἐκπεπληγμένη.

— Εἶχεν ἄδικον ὁ πατήρ μου νὰ ὁμιλήσῃ οὕτως ; ἡρώτησεν ἀπλῶς, ἀλλὰ μετ' ἀληθοῦς ἀξιοπρεπείας φωνῆς καὶ τρόπων, ἐξ ὧν ἐβιάσθη ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ ὑπερβῇ τὸ χαράκωμα τῆς σιγῆς, ὅπερ ἡ ἰδία ἔθετο εἰς ἐαυτήν, ὅχι ἀνευ πείσματος.

— Τίς ἦτο ὁ πατήρ σας ; ἡρώτησε μετὰ ψυχρότητος.

Ἡ Χάρις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως :

— Δὲν σὰς ἐνεχείρισεν ὁ ὑπηρέτης τὸ ἐπισκεπτήριόν μου ;... εἶπεν. Ἀγνοεῖτε τὸ ὄνομά μου ;

— Ποῖον ἐκ τῶν ὀνομάτων σας ; ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία.

— Θὰ προσπαθῇσω νὰ σὰς βοηθήσω, ὅπως με ἐννοήσητε. Με ἡρωτήσατε ἐὰν ἐγνώριζον τὸ ὄνομά σας. Σὰς ἐρωτῶ ἐγὼ ἤδη ὡσαύτως : ποῖον ὄνομά σας ; Ἐκεῖνο, ὅπερ εἶνε τετυπωμένον ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτήριου σας εἶνε : *Χάρις Βράδον*. Ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων σας, ὅτε εἰσῆλθετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Μαγχάϊμ, ἦτο : *Μέρση Μερρίκ*.

Τὸ κράτος, ὅπερ ἡδυνήθη νὰ τηρήσῃ ἐφ' ἐκυτῆς, ἀφ' ἧς εἰσῆλθεν ἡ Χάρις εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ πρώτην φορὰν ὅτι τὴν κατελίμπανεν.

Ἐστράφη ὡς ἴν' ἀντλήσῃ τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου, ὅστις ἐκάθητο ἀρκετὰ μακρὰν αὐτῆς, ἀλλ' ὅστις τὴν ἤκουε προσεκτικῶς.

— Ὁ φίλος σας Πρόξενος, τῷ εἶπε, δὲν σὰς ἀνέφερε τι ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα ἐφόρουν ὄνομα ;

Δισταγμός τις καὶ ἀποδειλίας φυσική, ὅφ' ὧν εἶδομεν καταληφθεῖσαν τὴν Χάριτα ὅταν συνδιελέγετο μετὰ τῆς Μέρσης ἐν τῇ Γαλλικῇ καλύβῃ, ἐξεδηλώθη καὶ ἡδὴ ἀμυδρῶς εἰς τὸ παράστημά της, τὸ ἥθος της ὅμως τὸ ζοφερόν καὶ ἀποφασιστικὸν ὡς ἐκ τῶν τοσούτων δεινοπαθημάτων, ἅτινα ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν ὑφίστατο, εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἡ ἀρίστη καὶ συμπαθητικωτέρα μερίς τῆς φύσεώς της ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἰούλιον ἀποταθείσῃ κραυγῇ ταύτῃ.

Μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν ἐμπνεύσει ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἱερέως ἢ μόνον ἀποστροφὴν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως ταύτης ἤρχιζεν οὗτος νὰ αἰσθάνηται ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον τι ἀνάμικτον μετὰ συμπαθείας.

— Ὁ Πρόξενος μ' ἐπληροφόρησε περὶ ὧν τῷ εἶπετε ὑμεῖς, ἀπεκρίθη μετ' ἀγαθότητος. Ἀλλ' ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου καὶ διηγηθῆτε ὑμεῖς ἡ ἰδίαν τὴν ἱστορίαν σας εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

Ἀπηυθύνθη λοιπὸν ἡ Χάρις πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ μετὰ φανεράς ἀποστροφῆς ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑποταγῆς :

— Τὰ ἐνδύματα, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ἡ κυρία, εἶπεν, ἀνῆκον εἰς μίαν ἄλλην γυναῖκα. Ἡ βροχὴ ἐπιπτε κατὰ χειμάρρους, ὅταν οἱ στρατιῶται μὲ ἐκράτησαν ἐπὶ τῶν συνόρων, εἶχον δ' ἐπὶ ὥρας ἐκτεθῇ εἰς τὴν θύελλαν. . . Ἡμὴν κατὰ βροχὸς μέχρις ὁστέων. . . τὰ ἐνδύματα καὶ ἡ λινοστολή, ὅφ' ὧν ἐσημειοῦτο *Μέρση Μερρίκ* εἶνε αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅσα ἡ ἰδίᾳ *Μέρση Μερρίκ* αὕτη μοὶ εἶχε δανείσει ἐκ τῶν ἰδικῶν της, ὅπως στεγνώσωσι τὰ ἰδικά μου. Κατόπιν ἐπληρώθη ὑπὸ ἐκραγέντος ὀδουζίου, μετηνέχθη ἀναίσθητος φέρουσα τὰ ἐνδύματα ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, ἣν ὑπέστην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηκολούθει ν' ἀκροᾶται πάντοτε ἐπιχαρίτως. . . ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

Ἐκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ὁράτιον ὅπως κλίνη πρὸς αὐτὴν καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως καὶ μετὰ χαριέσσης εἰρωνείας :

— Ὁρατῖα προητοίμασε τὴν διήγησίν της.

Ὁ Ὁράτιος ἀπεκρίθη ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ :

— Ὁραιότατα ἀληθῶς.

Τὸ βλέμμα τῆς Χάριτος ἔπεσαν ἀπὸ τῆς μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, ἐνῷ ἀσθενὴς ἐρυθρότης ἀνεφάνη διὰ πρῶτην φοράν ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Μήπως ὀφείλω νὰ πιστεύσω, ἡρώτησε μετ' ἀπαθούς ὑπερηφανείας, ὅτι δὲν εἶμαι πιστευτή ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπανήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν τῆς σιωπῆς καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἐπέδειξεν ἄβρως τὸν Ἰούλιον, οἷον εἰ λέγουσα ὅτι ὤφειλε ν' ἀπευθύνῃ τὰς ἐρωτήσεις της πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἰσῆγαγεν αὕτη ἐκεῖσε.

Ὁ Ἰούλιος παρετήρησε τὴν ἐρυθρότητα ἧτις διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Χάριτος, καὶ παρενέβη ἀμέσως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς εἰρήνης.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ σὰς ἡρώτησε πρὸ ὀλίγου, εἶπε, τίς ἦτο ὁ πατήρ σας.

— Ὁ πατήρ μου ἦτο ὁ συνταγματάρχης Βράδον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου βλέμμα ἀγανακτήσεως.

— Ἡ θρασύτης της μὲ ταρασσεύει ! . . . ἀνέκραξεν.

Ὁ Ἰούλιος παρενέβη αὖθις, πρὶν ἢ ἡ θεία του προφθᾶσῃ νὰ προσθήσῃ ἑτέραν λέξιν.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην ν' ἀφήσητε τὴν κυρίαν νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε μετ' ἐπιμονῆς, ἧτις τὴν φοράν ταύτην ἐνεῖχέ τι τὸ ἐπιβλητικόν.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Χάριτα :

— Ἐχετε κάμμιαν ἀπόδειξιν νὰ προσαγάγητε, προσέθηκε μετὰ μειλιχιωτάτης φωνῆς, ἧτις νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι εἰσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ;

Ἡ Χάρις τὸν ἐθεώρησε μετ' ἀγανακτήσεως.

— Μίαν ἀπόδειξιν ; . . . ἐπανέλαβε, μίαν ἀπόδειξιν ; . . . Ὁ λόγος μου λοιπὸν δὲν ἀρκεῖ ;

Ὁ Ἰούλιος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Σύγγνωτέ μοι, τῇ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ λησμονεῖτε, ὅτι ὑμεῖς καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ βλέπετε ἀλλήλας κατὰ πρῶτην φοράν ; Τεθῆτε εἰς τὴν θέσιν τῆς θείας μου· πῶς θέλετε νὰ γνωρίζῃ ἂν εἰσθε ὄντως ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ;

[Ἔπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα

[Τέλος]

Γ'

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος, ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἀναπαυτήριον τῆς δεσποινίδος δὲ Βαλερύ.

Προεχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα μειδιῶν, ἀλλ' ἀμέσως παρετήρησε τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε προξενήσει τὸ δυσάρεστον συμβᾶν τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ὅτε προλαμβάνουσα αὐτὸν ἡ δεσποινὶς δὲ Βαλερύ τῷ εἶπεν :

— Σὰς ἀνέμενον μὲ μεγίστην ἀνυπομονήσιν, συνταγματάρχα' ἔχω μίαν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν νὰ σὰς ζητήσω.

— Προσφιλὴς μου Λεωνία, ἀπήντησεν οὗτος, γνωρίζετε ὅτι εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ σὰς ὑπακούω καὶ νὰ σὰς ἀποδεικνύω τὴν ἀφοσίωσίν μου.

— Ναί, φίλε μου, τὸ γνωρίζω.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Κάρολε, βεβαίως γνωρίζετε ὅλους τοὺς ἀρχαίους ἀξιωματικούς τῆς Αὐτοκρατορίας, τοὺς εὐρισκομένους εἰς Παρισίους ;

— Πράγματι, σχεδὸν ὅλους.

— Λοιπὸν, ὁ ἀδελφός μου περιεπλέχθη εἰς ἔριδα μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτοὺς, καὶ ἐδέχθη πρόκλησιν καὶ συνέντευξιν διὰ μονομαχίαν.

— Ὁ ἀδελφός σας, λέγεις ;

— Ναί ! Ἐφθασε χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὁκτὼ ἡμέρας ἐνωρίτερον ἄφ' ὅτι τὸν ἀνεμένομεν· ἄ ! ἐγὼ ἐσυλλογιζόμην πόσῃ χαρὰν θὰ ἐλάβανον νὰ σοὶ ἀναγγείλω τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν ! καὶ τώρα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου ἀναμιγνύεται ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀγωνία ! Ἀλλ' ἡ μονομαχία αὕτη δὲν θὰ γίνῃ, δὲν θέλω ! Κάρολε, ὕπαγε, τρέξε, πληροφορήθητι παντοῦ· ἀντὶ πάσης θυσίας πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ ἡ συνάντησις αὕτη.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὠχρότατος.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀδελφοῦ σου ; ἡρώτησε.

— Δὲν γνωρίζω. Δὲν ἐγνωρίσθησαν.

— Γνωρίζεις τοῦλάχιστον ποῦ ἐφιλονεύκῃσαν ;

— Ναί, εἰς τὸ καφενεῖον Φρασκάτη.

— Εἰμαρμένη ! ἐψιθύρισεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Κάρολε, Κάρολε, τί ἔχεις ; ἀνέκραξεν ἡ νεάνις.

— Δὲν ἐννοεῖς, Λεωνία ; Ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀδελφοῦ σου εἶνε ἐνώπιόν σου.

— ὦ ! εἶνε φοβερόν ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετ' ἀπελπισίας.

— Φρικτόν, ἐψιθύρισεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ναί, ἀλλ' ἡ μονομαχία αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ, δὲν δύναται νὰ σύρῃς τὸ ξίφος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου. . .

Ὁ συνταγματάρχης ἀφῆκε μνηκθμόν.

— Δὲν γνωρίζετε βεβαίως τί συνέβη, εἶπεν· δὲν θὰ σὰς τὸ εἴπω. Μὲ ἐκτύπησε.

— Ὁ ἀδελφός μου εἶνε νέος ζωηρός καὶ παραφέρεται, ἀλλὰ θὰ τὸν συγχωρήσῃς. Αὐτός ὁ ἴδιος θὰ σοὶ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του καὶ τὴν μετάνοιάν του. . . Ἐπειτα δὲν σὲ ἐγνωρίζε.

— Ἰσα, Ἰσα διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Κάρολε, Κάρολε, ὄνειρεύομαι λοιπὸν ; Πῶς ; δὲν ἀρνεῖσαι νὰ κτυπηθῇς ;

— Δὲν δύναμαι.

— Καὶ μοὶ λέγεις τοῦτο τόσον ψυχρῶς !

— Φιλτάτη Λεωνία, ἡ τιμὴ ἀπαιτεῖ τοῦτο.

— Ἡ τιμὴ, πάντοτε ἡ τιμὴ, ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

Ὁ συνταγματάρχης ἠγέρθη, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Βαλερύ ἐτέθη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας καὶ ἀνέκραξε :

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ! ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς ; νὰ φονεύσῃς τὸν ἀδελφόν μου ; . . .

— ὦ ! Λεωνία, δὲν δύναται νὰ ἔχῃς αὐτὴν τὴν ιδέαν.

— Τί σκοπὸν ἔχεις λοιπὸν ;

— Θέλω ὁ κόμης Βαλερύ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ οὐδέποτε ἐφωβήθη τὸν θάνατον. Θέλω πρὸ πάντων νὰ μάθῃ, ἐὰν μὲ φονεύσῃ, ὅτι ἡμὴν ἄξιος